

Milé deti a zvedaví dospelí! V nasledujúcich chvíľach si vypočujete príbeh o vlkovi, ktorého moja spolužiačka zo **VII.A triedy Hanka Koreňová** nazvala **Sivé ucho**. Každý prázdninový týždeň Vám prečítam jednu kapitolu. Urobte si pohodlie, práve začíname!

1.kapitola

Sivé ucho zastal, aby oňuchal vzduch. Snežilo. V nose ho štípali studené snehové vločky poletujúce v povetrí a mrazivý vietor sa mu zarezával do huňatého bieleho kožuchu. Otriasol sa a znovu zavetрил. Nič. Ani náznakov po prípadnej koristi. No ostal v strehu. Na love bol už dlho a predsa ešte nič nechytal. Odkedy odišiel zo svorky, stále si všímal, že uloviť niečo je čoraz ťažšie. Určite to nebolo preto, že by na lov nevystačil sám. Aj keď už nemusí loviť pre iných vlkov, koristi stále kvôli ľuďom ubúda a teraz, keď prišla zima, je jej ešte menej. Musí rátať s tým, že možno neprežije. Sivé ucho zrýchlilo a dúfal, že tak aspoň trochu rozprúdi krv vo svojich premrznutých končatinách. O chvíľu zapadne slnko a nádejná „večera“ zalezie do tepla svojich nôh. Musí niečo chytiť, inak zostane hladný, a možno nebude mať šťastie ani neskôr. Žalúdok sa mu zvieral v nepríjemných krčoch už od rána. Ak to takto pôjde ďalej, určite zimu neprežije. Odrazu zastal. Akoby niečo počul... áno, šuchotanie drobných labiek po krehkom snehu. Králičích labiek. Inštinktívne sa prikrčil a pomaly sa plazil do nevelkej húštiny. Vedel, že králik je niekde blízko a čoskoro ho aj zazrel. Malý huňatý a nevedomý si nebezpečenstva, ktoré sa ukrývalo v lesnom podraсте. Sivému uchu prišlo malého stvorenia ľúto. Nerád zabíjal ostatné zvieratá, no musel to robiť. Inak sa v divokej prírode tu, na severe, prežiť nedalo. Prikrčil sa ešte o trochu viac a ďalej pozoroval ešte stále nič netušiaceho králika. Čakal trpezlivo, stále si pamätal, že ak vyskočí príliš skoro, králik mu ujde. Nechcel prísť o túto príležitosť - králik bol síce malý, no aspoň trochu sa z neho nasýti. Sivému uchu začínalo byť zima a začali mu aj trpnúť laby, no bol to skúsený lovec a vedel, že musí vydržať. Keď sa mu zviera otočilo chrbtom, usúdil, že je správny čas na to, aby zaútočil. Už sa chystal vyskočiť, keď odrazu začul zvuk. Vytie. Zdalo sa mu to zvláštne - často ho zvykol započuť, no z oveľa väčšej diaľky. Kým sa spamätal, zajac rýchlo vyštartoval preč. Pokúsil sa ho ešte dobehnúť, no už bolo neskoro. Ozvalo sa ďalšie zavytie, oveľa bližšie ako predtým a podarilo sa mu zachytiť aj pach. Sivé ucho bol akoby zapadnutý v studenom snehu a od napätia sa nemohol ani pohnúť. Našťastie vietor vial z ich strany, a tak mohol aspoň dúfať, že ho ešte nezavetrili. Strýpol, keď zistil, že počuje, ako sa pomalými krokmi niekoľko vlkov blíži k nemu. Stál uprostred čistinky a zvažoval svoje možnosti. Buď ujde, alebo sa bude brániť.